

слѣдъ поздрава, спѣлченцитѣ пристѣпиха къмъ церемонията.

Първъ пое златното чукче и прикова три гвоздеа Негово Императорско Височество, слѣдъ него синѣ му Негово Императорско Височ. Николай Николаевичъ младши, подиръ този послѣдния — виспитѣ офицери и най послѣ всичкитѣ офицери отъ 3-та дружина. Тукъ се намираше и войводата дѣдо Цеко, който също заби гвоздей, и при това той каза:

— „Нека Всевишния Богъ укрѣпи дѣсницата на могъщественния Императоръ Александръ II и му помогне да избави България отъ Турското робство.“

Щомъ се извърши прибавката на знамето, Негово Императорско Височество го взе и прѣдаде на началника на опѣлчението Генералъ Столѣтова, който при приеманieto, колѣнчи. Слѣдъ това свѣщенника отъ 1-а Бригада Анфилохий и отъ 2-ра — попъ П. Драгановъ отслужиха молебень и освѣтиха знамето. Подиръ освѣщението на знамето, Негово Императорско Височество пакъ го взе отъ Генералъ Столѣтова и го подаде на знаменосеца-фелдфебелъ Марчинъ. — Асистентъ на знаменосеца се назначи опѣлченеца Булаичъ. Подиръ това дружината се приведе подъ клѣтва. Церемонията се завърши съ пропуцанието опѣлчението церемонияленъ маршъ.

Трѣбва ли да казвамъ, че този день бѣше единъ отъ най тържественнитѣ дни за опѣлченцитѣ, особено за онѣзи отъ 3-а дружина? Щомъ опѣлченцитѣ се распустинаха, слѣдъ церемониялния маршъ, гайдитѣ, кавалитѣ и цигулкитѣ засвириха около 3-а дружина и сговорния хоръ на пѣснопѣйцитѣ развесели околността. Опѣлченцитѣ отъ другитѣ дружини и множество граждани отъ Пловдъ се тѣлпяха около 3-а дружина, поздравляваха: първитѣ — своитѣ другари а вторитѣ съотечественниците си съ знамето, като имъ исказваха хиляди благопожелания. Тържеството се продължи късно до вечерната заря.

На 8-й Май всичкитѣ дружини бѣха събрани въ интервала на 1-а и 2-а дружина и подведени подъ клѣтва.